

Починав сержантом, а службу завершив – полковником

Іван ПАВЛІВ

саді старшого оперуповноваженого. Біля нього стоїть наш «дідуська», як ми його називали, **Олександр Петрович Могилевський**, тоді, коли зроблено це фото, він був начальником карного розшуку. Ветеран Другої світової війни, мав неабиякий талант швидко розкривати злочини. Це був авторитетний міліціонер серед тодішніх острозьких правоохоронців. Його, на жаль, уже серед нас немає. Далі на задньому плані я. Тоді я був інспектором державної автомобільної інспекції (ДАІ). Єдина серед нас на фото жінка – **Наталія Тимофіївна Мартинюк**. Тоді була начальником інспекції у справах неповнолітніх. Крайній праворуч – **Олександр Миколайович Фурман**. Він у той час був слідчим

чи, може, уже й заступником начальника райвідділу по слідству. Точно не пам'ятаю. Пройшло вже чимало часу.

Григорій Лідовець має аж 36 років вислуги. Починав сержантом міліції в патрульно-постовій службі. Потім служив у ДАІ, тривалий час був дільничним інспектором, а потім отримав призначення на посаду начальника кримінального розшуку. Завершив службу мій співрозмовник у спецпідрозділі, розташованому в Рівному. Якщо узагальнити, то відділ при управлінні внутрішніх справ України в кількості 76 оперативних працівників опікувався безпекою трубопроводів, Рівненської АЕС та інших об'єктів протяжністю від кордону з Білорусією аж до Угорщини. Перед вихо-

дом на пенсію мій співрозмовник був керівником спецпідрозділу. Коли сталася аварія на Чорнобильській АЕС, як й багато інших колег, Григорій Володимирович охороняв правопорядок у радіаційній зоні. Вийшов на пенсію у званні полковника міліції. За зразкову багатолітню службу був відзначений багатьма медалями, грамотами та ін. нагородами. У його домашньому архіві збереглося багато світлин минулих років, на яких фотограф «зупинив» незабутні миті служби та життя поза нею. Згадуючи минуле, Григорій каже, що тоді колектив був невеликий, але дружний. Хоч траплялося різне, але переважно працювали самовіддано

– Принагідно хочу привітати з прийдешніми святами всіх своїх колишніх колег по службі в Острозькому райвідділі УМВС України в Рівненській області, ветеранів, які служили в українській міліції, теперішніх поліцейських, – сказав на завершення нашого спілкування Григорій Лідовець. – Найперше бажаю всім міцного фізичного та душевного здоров'я, злагоди в сім'ях, достатку та всіх інших земних благ. Наша служба була небезпечна і важка, але ми з честю виконували свій обов'язок по охороні громадського порядку, законності, захисту державної та особистої власності. Бажаю так служити й навіть краще сьогоднішнім правоохоронцям, щоб після виходу на пенсію вони могли пишатися результатами своєї роботи.

Ще позаминулого тижня на сторінці користувачки під іменем «Станіслава Ро» у соціальній мережі «Facebook» побачив цікаву світліну 1983 року. На ній ледве впізнав молодого тоді міліціонера **Григорія Лідовця**. На початку минулого тижня ми випадково зустрілися. Я спитав, чи бачив він те фото. Виявляється, бачив, хоч пригадати, коли й хто його зробив, не може. Ми припустили, що це фото може бути з чийогось домашнього архіву. Проте мені більше видається, судячи із майстерно побудованого сюжету, що, мабуть, фото відскановане з районної, обласної або навіть республіканської газети чи журналу. Хоча, хтозна. Зрештою, це не так важливо.

Під час нашого спілкування Григорій Володимирович згадав, що саме 20 грудня, до утворення Національної поліції, українські міліціонери відзначали своє професійне свято. Сьогодні воно не актуальне, але ті, хто віддав захисту людей та країні від злочинних посягань найкращі роки свого життя, продовжують святкувати в цю дату. Збираючись, згадують службу, живих колег і тих, кого вже серед нас немає. Ідея мені видалася цікавою, тож я попросив прокоментувати, хто зображений на фото.

– Крайній ліворуч – це **Василь Іванович Іванюк**, – розповідав Григорій Лідовець. – Почав він працювати в міліції 1980 року. Служив у карному розшуку на по-